

Évközi 27. Vasárnap – 2011. október 2.

A misszionárius már évek óta dolgozott az Amazonas mentén egy kis indián faluban. Az evangélium magvai lassan kezdtek kicsírázni, de még sok mindent nem értettek az indiánok a keresztény vallásból. Egy nap a misszionárius atya nagy töprengésben találta a falu főnökét a folyóparton. „Min gondolkodol” – kérdezte. „Furcsa ez nekem. A ti hitetek azt mondja, hogy ha az ember élete során sok nagy bűnt követ is el, de ezeket őszintén megbánja, és kéri Jézus bocsánatát, akkor megmenekül, a Mennyországba juthat. Ha azonban akár egyetlen súlyos bűnt követ el, de azt nem bánja meg, nem kér érte bocsánatot Jézustól, akkor elkárhozik, a pokolra süllyed. Hol van itt az igazság?” – fakadt ki a főnök. A misszionárius egy darabig csendben ücsörgött, majd ezt mondta: „Vedd csak fel azt a nagy követ a partról, sétálj be egy kicsit a folyóba, és tedd a víz tetejére! Mi fog történni, ha elengeded?” „Hát természetesen lesüllyed a víz alá.” – felelte az indián, és a vízre tett kő valóban alámerült. „Akkor most szedj össze sok-sok követ a partról, tedd bele őket abba a kenuba, s lökd a vízre! Ezek vajon elsüllyednek?” Az indián főnök megtette, amit a pap mondott, s a csónak lebegett a vízen, benne a sok kővel. „Nem, nem süllyednek el, hanem fennmaradnak. Most már megértettem!” – konstátálta a főnök.

A mai szentírási idézetek az emberi szabadság nagyszerű ajándékának drámai oldalát állítják elénk. Tudniillik, hogy mennyire a saját döntésünkön is múlik az örök sorsunk. Az elmúlt hetekben Isten rendkívüli, kiérdemelhetetlen türelmét, irgalmasságát elméledtük át. A mostani vasárnap igéi azonban, anélkül, hogy bármit is megmásítanak az előzőekben elmondottakból, felhívják a figyelmünket arra, hogy Isten végtelen szeretete és könyörületessége ellenére is elbukhatunk, elveszíthetjük az örök boldogságot. Számomra az ószövetségi Szentírás egyik legmegragadóbb, leginkább szívbemarkoló része Izaiás könyvéből a szőlőskert iránti szerelmes ének. Mekkora fájdalom csendül ki az Istent megszemélyesítő férfi szavából, amikor látja a dédelgetett szőlő minden erőfeszítés elleni terméketlenségét! „Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit nem tettem meg vele?” Gyerekkorom egyik emlékképe idéződik fel bennem. A nagyapám, amikor már idősödve nem bírt annyit dolgozni, kénytelen volt eladni egy néhány holdas szőlőt és gyümölcsöst, ami kissé odébb volt a házunktól. Utána ahányszor csak arrafelé vitt közösen az utunk, a nagyapám mindig elfordította a fejét és könnyet morzsolt el a szemében. Különösen amikor azt látta, hogy az idő múltával senki sem gondolja a szőlőt és a fákat, az egész birtokot felferi a gaz. Ha egy embernek ennyire fájhat, hogy amiért évtizedeket dolgozott, az ebek harmincadjára kerül, akkor mennyire fájhat a gyermekeit végtelenül szerető Istennek, hogy veszni lát akár egyet is közülük! De vajon Isten sikertelensége ez? Bizony nem, hanem az ember sikertelensége. Mi emberek korlátaink és gyengeségeink miatt nem vagyunk képesek mindent megtenni valaki vagy valami érdekében, még ha úgy is érezzük, hogy kihoztuk magunkból a legtöbbet, a legjobbat. Isten esetében azonban ez nem így van. Ő valóban a legtöbbet, a legnagyobbat teszi meg, amire csak a szeretet képes lehet, amikor a saját Fiát is áldozatul engedi értünk a keresztfán. Óriási felelősségünk, szabadságunk óriási kockázata éppen abban áll, hogy bizony még ezt a legnagyobbat, a szeretet végtelen értékű áldozatát is elutasíthatjuk. Lehetünk közömbösek, érdektelenek iránta, vagy súlyosan visszaélhetünk vele, ahogyan az evangélium példabeszédéből halljuk. Jézus itt a próféták és a saját sorsáról beszél. Szinte érthetetlen, hogy miért küldi el a fiát is a példabeszédben szereplő gazda a szőlőmunkásokhoz, amikor már annyi szolgáját megverték, megalázták, megölték. Mégis ez történik. A munkások azonban még ezzel a végső lehetőséggel sem élnek, kegyetlenek és érzéketlenek bizonyulnak a szeretet és a bizalom végső jele iránt is. Az írástudók és a zsidó nép vénei, akikhez a történet szól, maguk mondják ki az ítéletet maguk fölött: aki így cselekszik, az bizony elveszíti az Isten Országát és gonosz sorsra jut. Isten ezt persze nem akarja, még kevésbé okozza! Fájdalmasan szenved attól, ha egyetlen teremtménye is

kárhozatra jut, de a legtöbbet, amit tehetett, már megtette. A végső döntés az ember kezében van.

Igen, testvérek, ebben áll az üdvösségünk egyetlen igazi kockázata: közömbösnek maradni a keresztdozatban megnyilvánuló Isteni szeretet iránt, visszautasítani a bűnbocsánatot, amit Jézus érdemelt ki számunkra halálával és feltámadásával. Nem az jelenti a kárhozat legnagyobb veszélyét, hogy bűnöket követünk el, akár sokszor és súlyosat, hanem az, ha ezeket nem tartjuk bűnnek, nem bánjuk meg és nem kérünk értük bocsánatot.

Vajon reális veszély ez? Létezik ekkora emberi megátalkodottság és közömbösség? Úgy érzem, testvérek, sajnos egyre reálisabb. Figyeljük csak meg, milyen óriási mértékben veszíti el a mai gyermek- és fiatal nemzedék többsége a hála alapvető lelkületét, s vele együtt érzékenységét az értük hozott áldozatok iránt! Egyre többször látjuk azt, hogy teljesen természetesnek, alapvető jussnak tartják mindazt a jót, ami velük és értük történik. Nem köszönik meg a szüleik, tanáraik, előljáróik részéről megkapott sok jót, legföljebb felháborodnak, ha nem kapják meg azonnal, vagy nem kapják meg újra, ha esetleg elpocsékolták. Nem tekintik már ajándéknak a megkapott értékeket, s nem látják meg mögöttük azt a sokszor valóban tengernyi munkát, erőfeszítést, áldozatot, amit valaki meghozott értük. Persze a felnőtt vagy idősebb nemzedék is hibás ebben, amikor főleg anyagi téren mindent tálcán rak oda a fiatal nemzedék elé, s nem kéri számon rajtuk a saját erőfeszítést. Tény azonban, hogy amint az áldozatok iránti érzéketlenség, a hálátlanság az emberek felé megnyilvánul, úgy megnyilvánul az Isten felé is. Egyre természetesebbnek tartják magukat kereszténynek valló emberek, hogy a gyónás szentségét semmibe vegyék. Pedig Jézus által alapított szentségről van szó, amelynek gyakorlására és jelentőségére a kereszténység kezdetei óta egyértelmű bizonyítékok vannak. Egyre többen hanyagolják el a szentmisét azok közül is, akik számára pedig tudott és elfogadott dolog, hogy Jézus végtelen értékű, értük is bemutatott keresztdozatának megünnepléséről van szó. A szentgyónás és a szentmise elhanyagolása azonban nem önmagában álló, elszigetelt jelenség a legtöbb ember esetében, mintha pont eme „két apróság” kivételével minden egyéb rendben lenne a vallásosságuk körül, az istenkapcsolatukban. Nem. Leggyakrabban együtt jár ez az imádság súlyos leépülésével, a vallásos közösség elhanyagolásával, az egyéb isteni parancsok egyre „hígabb” teljesítésével – egyáltalán a hit lassú vagy inkább egyre gyorsuló kihűlésével. Ennek hatása pedig kiterjed az emberi élet minden egyéb dimenziójára, benne az emberekkel való kapcsolatra, a munkához, az anyagiakhoz való hozzáállásra stb. Igen, rendkívül értékpazarló korban élünk, amikor egyre jobban semmibe vesszük és eltékozoljuk a még meglévő értékeinket – lelki, személyes, közösségi és anyagi értékeinket egyaránt – anélkül, hogy mi magunk újakat hoznánk létre! Nem szabad tehát, hogy hidegen hagyjon bennünket Isten kesergő fájdalma, amivel életünk gyümölcseit keresi rajtunk! Az utolsó pillanatunkig nem késő, hogy éljünk Isten irgalmával, és ne visszaéljünk vele, hogy válaszoljunk Isten szeretetére, s ne közömbösek legyünk iránta!